

z čehož vyplývá, že si pojišťovatel z pojistné sumy může sraziti premie zadrželé, t. j. premie, které v čase pojistné příhody a tedy i vzniku zástavního práva již dospěly a o něž se tudíž pojistná hodnota přirozeně snižuje, nikoliv však také premie v ten čas ještě nedospělé, k jejichž úhradě pojistná hodnota podle toho, co uvedeno, neslouží a použita býti nesmí. Není proto v této příčině přípustné ani započtení jako skutečnost zrušující závazek (§ 1438 obč. zák.), jak správně uznaly oba nižší soudy. Poukazuje-li dovolání k tomu, že nárok na premii jest založen samou pojišťovací smlouvou a že jest proto za všech okolností starší, než omezení, které vzniká na pojistníkovi pohledávce proti pojišťovně z důvodů zástavního práva poškozené osoby, přezírá, že nerozhoduje, kdy byl smluvně založen nárok na placení premií, nýbrž doba jejich dospělosti, když, jak doličeno, premie v době pojistné příhody ještě nedospělé nemohou před poškozením dojít úhrady z pojistné sumy, která má právní a hospodářský účel jiný, jsouc fondem, jenž do výše způsobené škody neztenčeně se má dostat do rukou poškozeného. Potud dovolání není opodstatněno. Totéž platí co do exekučních útrat. Tyto byly podle zjištění nižších soudů žalovanou pojišťovnou zaviněny a musí již proto býti hrazeny a to úplně. V těchto bodech nebylo proto dovolání vyhověno. Pokud však jde o 12% srážku z útrat za právní zastupování žalobce ve sporu C III 3785/27 úhrnem 1196 Kč 63 h, měl podle smlouvy 12% těchto útrat hraditi pojistník ze svého. Potud by nebyl pojistník obdržel náhradu od pojišťovny a nemůže ani zákonné zástavní právo podle § 127 (1) zákona o pojišťovací smlouvě sahati dále, než nárok pojistníkův. V této příčině jest dovolání opodstatněno a jelikož 12% ze sumy 1.196.63 činí 143.60, bylo změnou rozsudku obou nižších stolic žalobu ohledně další částky 143 Kč 60 h s 5% úroky od 23. dubna 1930 zamítnouti.

Čís. 10975.

Útraty, vzešlé vymáhajícimu věřiteli po udělení příklepu nejsou exekučními útratami a bylo by je přisouditi k úhradě z nejvyššího podání jen, vázlo-li pro ně zástavní právo.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R II 56/31/3).

Nejvyšší soud vyhověv dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele do rozvrhového usnesení, nerozhodl o návrhu vymáhajícího věřitele na přisouzení útrat. K návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byly dodatečně přisouzeny útraty dovolacího rekursu k úhradě z nejvyššího podání, doplnil nejvyšší soud své usnesení v ten rozum, že se návrh vymáhajícího věřitele na přisouzení útrat dovolacího rekursu k úhradě z nejvyššího podání zamítá.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent navrhl, by mu z nejvyššího podání byly přikázány i útraty jeho dovolacího rekursu. O tomto návrhu nebylo ve výroku

rozhodnuto. Ale útraty, vzešlé vymáhajícimu věřiteli p o u d ě l e n í p ř í k l e p u, nejsou exekučními útratami podle § 74 ex. ř., a proto bylo by lze přisouditi je k úhradě z nejvyššího podání jen, kdyby vymáhající věřitel tvrdil a prokázal při rozvrhu (§ 210 ex. ř.), že pro tyto útraty vázne zástavní právo, na př. ve zvláštní zřízené jistotě za vedlejší závazky, pokud by to ovšem neplynulo z pozemkové knihy a z exekučních spisů. Ježto nic takového z pozemkové knihy ani ze spisů neplynulo a dovolací rekurent ani netvrdil, že nárok na tyto útraty je kryt zástavou, nebyl opodstatněn nárok na přikázání útrat z nejvyššího podání. Ani jinak nebylo lze přiznati proti exekutům tyto útraty proto, že nejsou útratami exekučními (srovn. jud. nejv. soudu Vídeňského čís. 201). Proto bylo sice návrhu na doplnění usnesení vyhověti, ale, ježto návrh na přisouzení útrat nebyl odůvodněn, nebylo mu vyhověno. Ježto návrh na doplnění neměl úspěch, nebylo lze přisouditi ani jeho útraty.

Čís. 10976.

Nárok na náhradu útrat proti dlužníku, jenž ve sporu zahájeném proti němu za vyrovnacího řízení nechal vynéstí proti sobě rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., jest nárokem z právního jednání dlužníka, jež jest podle § 8 vyr. ř. dovoleno pro další provozování obchodu.

»Právním jednáním« podle § 46 čís. 2 konk. ř. jest i opomenutí, pokud se jím vyvolává také závazek.

Uspokojení pohledávek za podstatou se děje nezávisle na úpadkovém řízení. Ustanovení § 10 konk. ř. se nevztahuje na pohledávky za podstatou.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R II 142/31.)

Po zastavení vyrovnacího řízení byl do 14 dnů vyhlášen na jmění dlužníka úpadek. Vymáhající věřitel vedl proti úpadkové podstatě exekuce k vydobytí útrat, jež mu byly proti dlužníku přiřknuty ve sporu, zahájeném proti němu po zahájení vyrovnacího řízení a za jeho trvání. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. Rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze dáti za pravdu stěžovateli, namítajícímu, že vyhovění exekučnímu návrhu brání ustanovení § 10 konk. ř. Vymáhající věřitelka uvedla již v exekučním návrhu k jeho odůvodnění, že pohledávkou, pro niž vede exekuci, jsou útraty sporu, které jí byly přiřknuty proti dlužníku ve sporu, zahájeném jí proti němu po zahájení vyrovnacího řízení a za jeho trvání, a že jde o pohledávku za podstatou, ježto byl konkurs v projednávaném případě prohlášen na návrh podaný do čtrnácti dnů po zastavení vyrovnacího řízení. Z toho vyplývá, že se vymáhající věřitelka dovolávala